

Arrest

nr. 265 053 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LIEVENS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LIEVENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en bent afkomstig uit Teheran. U groeide op in een niet-religieuze familie. Op 16-jarige leeftijd werd u opgepakt door de autoriteiten omdat u aanwezig was op een feestje waar er gedanst werd en de aanwezige vrouwen geen hijab droegen. U werd niet officieel veroordeeld, maar kreeg wel enkele zweepslagen.

Ongeveer drie tot vier jaar geleden leerde u via uw neef Ali B. (...) kennen. U speelde samen met hem en uw neven wekelijks kaart in de eettent van uw neven. Dit was op dat moment uw enige verzet, u

voelde zich slecht door de scheiding van uw vrouw. Nadat Ali zag hoe slecht het met u ging, stelde hij u acht of negen maanden voor uw vertrek naar Europa voor om ergens naartoe te gaan, zodat u zich beter zou kunnen voelen. Initieel weigerde u, u voelde zich heel slecht en had er helemaal geen zin in. Vijf tot zes maanden later had u een bijzonder slechte dag, waarop Ali u kon overtuigen om toch in te gaan op zijn voorstel, als u het niets zou vinden, zou hij het nooit meer ter sprake brengen. Onderweg naar die eerste bijeenkomst vertelde Ali dat het om een huiskerk ging. U was nieuwsgierig. Er werd tijdens die eerste bijeenkomst gesproken over vergiffenis, wat u heel toepasselijk vond door wat u had meegemaakt met het bedrog van uw vrouw. U nam nog zes of zeven keer deel aan een bijeenkomst van de huiskerk, verspreid over een periode van drie tot vier maanden. Hoewel u zich niet bekeerde, was u wel geïnteresseerd in het christendom, wou u er meer over weten en voelde u zich beter door uw deelname aan de bijeenkomsten.

Eind 1397 (februari/maart 2019) kreeg u plots een telefoon van Ali. Hij vertelde u geen contact meer met hem op te nemen en dat het beter was om elkaars nummer te wissen. Voordat u verdere uitleg kon vragen, legde hij af. U was verbaast, maar nam het niet meteen ernstig. Een week later ging u langs bij uw neven om te vragen of zij nog iets van Ali gehoord hadden. Daarna trok u naar de werkplaats van Ali, tegenover de eettent van uw neven. U vroeg naar Ali, maar er werd u verteld dat Ali niet meer op zijn werk was gezien. Een week later ging u nogmaals tevergeefs naar Ali's werkplaats. Doordat u niets meer van hem hoorde en hem ook niet kon terugvinden, werd u ongerust en begon u te denken dat zijn telefoon te maken had met de huiskerk bijeenkomsten waar jullie beiden naartoe gingen. U dook daarop onder in het huis van uw moeder in Kashan, waar u ongeveer vier tot vijf maanden bleef. U besloot Iran te verlaten en via uw zus M. (...) (O.V. 6.657.986) die in België woont, kwam u ongeveer vier maanden voor uw vertrek in contact met een smokkelaar genaamd A.T. (...). Hij regelde een Italiaans visum voor u. U reisde drie keer op en af naar Teheran om mr. T. (...) in zijn kantoor te ontmoeten. Nadat al uw documenten geregeld waren verliet u Iran op 6 augustus 2019 en reisde u via Italië naar België waar u aankwam op 7 augustus 2019. Daar u niet wou teruggestuurd worden naar Italië omwille van uw Italiaans visum, u wou immers asiel aanvragen in België waar uw zus M. (...) en uw broer Me. (...) (O.V. 5.114.706) wonen, wachtte u zes maanden om uiteindelijk op 28 februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Twee maanden na uw aankomst in België vernam u via uw zus M. (...) van een Iraanse kerk in Brussel, waar u naartoe begon te gaan. Door uw gezondheidstoestand, u heeft diabetes en longproblemen, besloot u na een tijdje niet meer naar de kerk te gaan omwille van de coronacrisis. U volgt daarnaast online bijbelstudie. Sinds uw aankomst in België beschouwt u zich protestant. U vreest bij terugkeer voor uw leven omwille van uw bekering.

U bent in het bezit van uw paspoort.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), uw melikaart (identiteitskaart), het vliegtuigticket waarmee u naar Italië reisde en de bijhorende omslag

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat u in België aankwam op 7 augustus 2019 en pas op 28 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verklaring zes maanden gewacht te hebben uit vrees terug naar Italië gestuurd te worden, terwijl u in België waar uw broer en zus wonen asiel wou aanvragen, volstaat niet (NPO p. 15). Immers van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden.

Voorts kan er gewezen worden op verschillende elementen die uw kennismaking met het christendom ernstig ondermijnen.

Zo legde u incoherente verklaringen af over wanneer u voor het eerst naar een huiskerk ging. Enerzijds verklaarde u immers dat Ali u acht/negen maanden voor uw vertrek uit Iran voor het eerst voorstelde om

naar wat later een huiskerk zou blijken, te gaan. Ali zou u dit aldus omstreeks aban/azar 1397 (oktober-december 2018) voorgesteld hebben (NPO p. 9, 14). Vijf tot zes maanden later ging u dan voor het eerst in op zijn voorstel, wat overeenkomt met farvardin of ordibehesht 1398 (maart-juni 2019) (NPO p. 9, 11). U verklaarde anderzijds echter eind 1397 (februari/maart 2019) opgebeld te zijn door Ali om u te waarschuwen, nadat u op dat moment reeds drie à vier maanden naar een zes of zevental huiskerkvieringen was geweest, wat zou betekenen dat u voor het eerst naar een huiskerkviering ging in aban of azar 1397 (oktober-december 2018) (NPO p. 12, 17).

Verder kon u bijzonder weinig vertellen over Ali, de persoon die u met het christendom in contact bracht. U wist niet hoe lang hij al naar die huiskerk ging, noch hoe hij met die huiskerk in contact was gekomen. Verder wist u niet wanneer hij zich bekeerd had of waarom hij dit had gedaan (NPO p. 11). Dat het niet in u opkwam om dergelijke vragen te stellen, daar u bezig was met uw eigen problemen, kan niet overtuigen, daar u Ali al drie à vier jaar wekelijks zag en hij de persoon was die u introduceerde tot het christendom (NPO p. 9).

U verklaarde voorts dat uw interesse gewekt werd tijdens die eerste huiskerkviering en dat het toepasselijk was dat het onderwerp vergiffenis in de bijbel werd besproken, gezien uw eigen ervaringen met bedrog binnen uw huwelijk (NPO p. 11, 13). Dat u er dan niet in slaagt om te duiden waar in de bijbel dit gedeelte over vergiffenis voorkomt is op zijn minst opmerkelijk (NPO p. 13).

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw deelname aan een huiskerk in Iran, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw hieruit voortvloeiende problemen. Deze vaststelling wordt verder ondersteund door onderstaande elementen.

Zo beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u slechts één maand voor uw vertrek werd opgebeld door Ali die u waarschuwde dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte waren van de huiskerkvieringen, wat overeenkomt met juni/juli 2019 (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5). Voor het CGVS beweerde u evenwel dat u eind 1397 (februari/maart 2019) hierover door Ali werd verwittigd (NPO p. 17).

U was evenmin eenduidig over de ondernomen acties nadat u door Ali werd opgebeld. U stelde voor de DVZ dat u na deze telefoon onderdook bij uw moeder, u was immers heel bang (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5). Echter tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u eerst twee weken in Teheran te zijn gebleven, u was wel verbaasd door de telefoon van Ali, maar zag niet meteen de ernst ervan in (NPO p. 17). Zo ging u in die twee weken nog twee maal tevergeefs langs op het werk van Ali om te kijken of hij zich daar had laten zien, waarna u zich pas zorgen begon te maken en onderdook in het huis van uw moeder (NPO p. 17).

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip en de duur van uw onderduiken bij uw moeder. Voor de DVZ stelde u dat u één maand voor uw vertrek gedurende die maand bij uw moeder bleef en in die periode iemand vond om een visum te regelen (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u vier of vijf maanden ondergedoken bleef (NPO p. 18). U stelde voorts uw smokkelaar gevonden te hebben ongeveer vier maanden voor uw vertrek uit Iran. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen voor de DVZ kon u deze louter ontkennen, u was er immers zeker van dat het langer dan een maand had geduurd om uw vertrek te regelen (NPO p. 19).

Tot slot mag het op zijn minst opvallend zijn dat u die onderdook omdat u moeilijkheden vreesde ten gevolge van uw deelnames aan de huiskerk alsnog het risico nam om een nieuw paspoort te gaan aanvragen, en u aldus voor de Iraanse autoriteiten te melden, nadat u koffie had gemorst op uw vorig paspoort (NPO p. 16).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw deelnames aan een huiskerk in Iran en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Onderstaande vaststelling wijst verder op een onoprechte bekering in België. Dat u, ofschoon u sinds maart/ april 2019 een interesse ontwikkelde voor het christendom, ofschoon u sinds augustus 2019 in Europa verbleef alwaar u de mogelijkheid heeft om vrij uw geloof te kiezen, en ofschoon volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel is en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte in de "kerk van God" wordt opgenomen, nog niet gedoopt bent en nog geen concrete plannen heeft in die richting, getuigt geenszins van een diepgaande interesse voor dit geloof. U verklaarde dat u aan een aantal voorwaarden moet voldoen om gedoopt te mogen worden, zo moet u voor een bepaalde periode naar de kerk gaan en aan bijbelstudie doen, u wist echter niet hoe lang. Op de vraag wanneer u concreet in aanmerking zou komen om gedoopt te worden moest u het

antwoord schuldig blijven. U had hier verder nog niet naar geïnformeerd en had geen verklaring voor uw nalaten hieromtrent (NPO p. 20). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Wat betreft uw arrestatie op 16-jarige leeftijd omwille van uw aanwezigheid op een feestje, dient vastgesteld dat dit plaatsvond in 1982, waardoor het geenszins uw actuele vluchtaanleiding is. U bleef immers tot 2019 in Iran (NPO p. 14). Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hierdoor nog problemen heeft gekend (NPO p. 8). Aldus volstaan deze feiten van bijna 40 jaar geleden niet om te gewagen van een actueel risico op vervolging of ernstige schade.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen geenszins wijzigen. Uw identiteit en reis naar Europa worden immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de:

"SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Volgens verzoeker hecht het CGVS ten onrechte geen geloof aan zijn bekering in Iran en aan zijn voortgezette religieuze engagement in België. Verzoeker betoogt:

"Dat verzoekende partij er bijvoorbeeld niet in slaagt de exacte passage uit de bijbel te duiden waarin over ontrouw wordt gesproken, betekent niet dat het religieus engagement van verzoekende partij niet oprecht is.

Verzoekende partij volgt op heden bijbelstudie zoals tevens blijkt uit de door hem voorgelegde stukken (cf. stukken 2 en 3 verzoekende partij). Dat de inhoudelijke kennis van verzoekende partij over het christendom niet dermate verregaand is dat hij geen exacte passages uit de bijbel kan aanduiden is bijgevolg niet vreemd. Men kan zich daarnaast afvragen hoeveel aanhangers van het christelijke geloof dit wel zouden kunnen...

Verzoekende partij voelde zich vooral aangetrokken tot het centraal begrip van vergiffenis in het christelijke geloof en hoopte zo met zichzelf in het reine te komen naar aanleiding van zijn ontrouw in zijn huwelijk. Deze concepten heeft verzoekende partij wel degelijk bestudeerd. Dat hij de exacte passages uit de bijbel niet zou kunnen citeren kan hier geen afbreuk aan doen.

Daarnaast herhaalt verzoekende partij dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat hij tot op de dag van vandaag de Iraanse Kerk van Brussel frequenteert.

Door de corona pandemie en de corona veiligheidsmaatregelen volgt verzoekende partij momenteel digitaal bijbellessen. Hij zal op een later tijdstip worden gedoopt, zoals blijkt uit de voorgelegde stukken. Zonder de uitbraak van de corona pandemie was verzoekende partij allicht reeds gedoopt.

Het CGVS gaat enorm kort door de bocht in haar stellingname dat verzoekende partij zich enkel en alleen zou hebben bekeerd uit opportunistische voerwelingen... Er is bijgevolg geenszins voldaan aan de materiele motiveringsverplichting.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij tijdens zijn voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Een aantal gegevens worden door het Commissariaat-Generaal duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd.

Verzoekende partij verwijst naar haar verklaringen in de voorgaande procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat zij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve.

Verzoekende partij begrijpt totaal niet hoe haar nochtans omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan haar asielaanvraag negatief wordt verklaard.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de:

“SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2, 3, 5 LID 1 en 9 VAN HET EUROPEES VERDRAG VAN 4 NOVEMBER 1950 TER VRIJWARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (E.V.R.M.).”

Hij stelt dat deze artikelen geschonden zijn doordat de bestreden beslissing hem *de facto* verplicht terug te keren naar Iran, zodat hij op basis van deze beslissing onderworpen zal worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.

“Verzoekende partij kan hiervoor verwijzen naar hetgeen hierboven bij feitenrelaas reeds werd uiteengezet.

Verzoekende partij heeft zich bekeerd tot het christendom.

Op heden is hij nog steeds zeer actief betrokken bij de Iraanse Kerk van Brussel, zoals blijkt uit de voorgebrachte stukken. Verzoekende partij volgt bijbelstudie en zal op termijn worden gedoopt.

In zijn land van herkomst, Iran, geldt geen of zeer beperkte godsdienstvrijheid zodat verzoekende partij bij een eventuele terugkeer, terecht, vreest voor vervolging.

Zulks is in strijd met artikelen 2, 3, 5 lid 1 en 9 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

2.3. Verzoeker besluit op basis van het voorgaande:

“Uit bovenstaande middelen blijkt duidelijk dat het CGVS onterecht besloot tot weigering van het toekennen aan verzoekende partij van de vluchtelingenstatus.

De motieven aangehaald in de beslissing van het CGVS kunnen hier geen afbreuk aan doen.

In hoofde van verzoekende partij bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Geneve.”

2.4. Verzoeker vraagt op grond van het voormelde:

“Na verzoekende partij behoorlijk te hebben opgeroepen en gehoord ;

(...)

Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren ;

De oorspronkelijke beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen d.d. 25.01.2021 teniet te doen en dienvolgens;

De beslissing van het Commissariaat Generaal te hervormen en aldus verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art.1, A, lid 2 van de Conventie van Geneve toe te kennen.”

2.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een aantal stukken van de Iraanse Kerk van Brussel bij het verzoekschrift (bijlage 2).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift verzoekt om door de Raad te worden opgeroepen en gehoord, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn. Verzoeker had gelet op voormeld wetsartikel middels het onderhavige verzoekschrift de nodige toevoegingen kunnen en moeten doen.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe zijn rechten van verdediging *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve

wordt deze schending niet dienstig aangevoerd. Dit geldt nog des te meer nu de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

3.3. Verzoeker beticht, waar hij boudweg en op algemene wijze poneert dat verweerder slechts de *“onwil”* zou hebben aangetoond *“om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond”*, verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van vooringenomenheid, doch hij staft deze – nochtans ernstige – aantijging niet op dienstige wijze. Verzoeker brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.4. De artikelen 2 en 3 van het EVRM liggen voorts inhoudelijk volledig in lijn met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat de motiveringsplicht, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, in hoofde van verweerder geenszins de verplichting behelst om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

3.6. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing volledig onverlet laat waar gemotiveerd wordt:

“Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat u in België aankwam op 7 augustus 2019 en pas op 28 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verklaring zes maanden gewacht te hebben uit vrees terug naar Italië gestuurd te worden, terwijl u in België waar uw broer en zus wonen asiel wou aanvragen, volstaat niet (NPO p. 15). Immers van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd gelden. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan van verzoeker, dit in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, verder weldegelijk verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. Dat de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, zoals verzoeker tracht te laten uitschijnen, slechts op een *“aantal details”* betrekking zouden hebben, kan dan ook niet worden gevolgd. Van verzoeker mag weldegelijk worden verwacht dat hij over zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en vrees op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor zijn bekering en die de essentie uitmaken van het relaas. De aangehaalde bekering en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op spontane, doorleefde, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Voorts kan er gewezen worden op verschillende elementen die uw kennismaking met het christendom ernstig ondermijnen.

Zo legde u incoherente verklaringen af over wanneer u voor het eerst naar een huiskerk ging. Enerzijds verklaarde u immers dat Ali u acht/negen maanden voor uw vertrek uit Iran voor het eerst voorstelde om naar wat later een huiskerk zou blijken, te gaan. Ali zou u dit aldus omstreeks aban/azar 1397 (oktober-december 2018) voorgesteld hebben (NPO p. 9, 14). Vijf tot zes maanden later ging u dan voor het eerst in op zijn voorstel, wat overeenkomt met farvardin of ordibehesht 1398 (maart-juni 2019) (NPO p. 9, 11). U verklaarde anderzijds echter eind 1397 (februari/maart 2019) opgebeld te zijn door Ali om u te waarschuwen, nadat u op dat moment reeds drie à vier maanden naar een zes of zevental huiskerkvieringen was geweest, wat zou betekenen dat u voor het eerst naar een huiskerkviering ging in aban of azar 1397 (oktober-december 2018) (NPO p. 12, 17).

Verder kon u bijzonder weinig vertellen over Ali, de persoon die u met het christendom in contact bracht. U wist niet hoe lang hij al naar die huiskerk ging, noch hoe hij met die huiskerk in contact was gekomen. Verder wist u niet wanneer hij zich bekeerd had of waarom hij dit had gedaan (NPO p. 11). Dat het niet in u opkwam om dergelijke vragen te stellen, daar u bezig was met uw eigen problemen, kan niet

overtuigen, daar u Ali al drie à vier jaar wekelijks zag en hij de persoon was die u introduceerde tot het christendom (NPO p. 9).

U verklaarde voorts dat uw interesse gewekt werd tijdens die eerste huiskerkviering en dat het toepasselijk was dat het onderwerp vergiffenis in de bijbel werd besproken, gezien uw eigen ervaringen met bedrog binnen uw huwelijk (NPO p. 11, 13). Dat u er dan niet in slaagt om te duiden waar in de bijbel dit gedeelte over vergiffenis voorkomt is op zijn minst opmerkelijk (NPO p. 13)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. De gedane vaststellingen inzake zijn incoherente verklaringen omtrent zijn eerste huiskerkbezoek en inzake zijn bijzonder verregaande onwetendheid met betrekking tot de persoon die een cruciale rol zou hebben gespeeld in zijn bekering en zijn relaas, laat hij geheel ongemoeid. Verder kon en mocht van verzoeker, dit gelet op het ingrijpende en bepalende karakter van zijn eerste huiskerkbezoek en op zijn eigen voormelde verklaringen betreffende hetgeen er tijdens dit eerste huiskerkbezoek besproken werd en de invloed die dit op hem had, weldegelijk worden verwacht dat hij zou kunnen aangeven waar in de bijbel dit gedeelte over vergiffenis voorkomt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde interesse in het christendom en huiskerkbezoek(en) in Iran. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgesproken en wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw deelname aan een huiskerk in Iran, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw hieruit voortvloeiende problemen."

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde bekering en de hieruit voortgesproken problemen wordt daarenboven nog op fundamentele wijze verder ondermijnd doordat hij over deze problemen een veelheid aan manifest tegenstrijdige, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen aflegde. In dit kader wordt in de bestreden beslissing geheel terecht aangegeven:

"Zo beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u slechts één maand voor uw vertrek werd opgebeld door Ali die u waarschuwde dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte waren van de huiskerkvieringen, wat overeenkomt met juni/juli 2019 (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5). Voor het CGVS beweerde u evenwel dat u eind 1397 (februari/maart 2019) hierover door Ali werd verwittigd (NPO p. 17).

U was evenmin eenduidig over de ondernomen acties nadat u door Ali werd opgebeld. U stelde voor de DVZ dat u na deze telefoon onderdook bij uw moeder, u was immers heel bang (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5). Echter tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u eerst twee weken in Teheran te zijn gebleven, u was wel verbaasd door de telefoon van Ali, maar zag niet meteen de ernst ervan in (NPO p. 17). Zo ging u in die twee weken nog twee maal tevergeefs langs op het werk van Ali om te kijken of hij zich daar had laten zien, waarna u zich pas zorgen begon te maken en onderdook in het huis van uw moeder (NPO p. 17).

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip en de duur van uw onderduiken bij uw moeder. Voor de DVZ stelde u dat u één maand voor uw vertrek gedurende die maand bij uw moeder bleef en in die periode iemand vond om een visum te regelen (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u vier of vijf maanden ondergedoken bleef (NPO p. 18). U stelde voorts uw smokkelaar gevonden te hebben ongeveer vier maanden voor uw vertrek uit Iran. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen voor de DVZ kon u deze louter ontkennen, u was er immers zeker van dat het langer dan een maand had geduurd om uw vertrek te regelen (NPO p. 19).

Tot slot mag het op zijn minst opvallend zijn dat u die onderdook omdat u moeilijkheden vreesde ten gevolge van uw deelnames aan de huiskerk alsnog het risico nam om een nieuw paspoort te gaan aanvragen, en u aldus voor de Iraanse autoriteiten te melden, nadat u koffie had gemorst op uw vorig paspoort (NPO p. 16)."

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind en worden zij door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproken problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Derhalve wordt in de bestreden beslissing met reden geconcludeerd:

"Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw deelnames aan een huiskerk in Iran en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden."

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat. Onderstaande vaststelling wijst verder op een onoprechte bekering in België. Dat u, ofschoon u sinds maart/ april 2019 een interesse ontwikkelde voor het christendom, ofschoon u sinds augustus 2019 in Europa verbleef alwaar u de mogelijkheid heeft om vrij uw geloof te kiezen, en ofschoon volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal het doopsel in het christendom een bijzonder belangrijk initiatieritueel is en een door Jezus ingesteld sacrament waardoor de gedoopte in de "kerk van God" wordt opgenomen, nog niet gedoopt bent en nog geen concrete plannen heeft in die richting, getuigt geenszins van een diepgaande interesse voor dit geloof. U verklaarde dat u aan een aantal voorwaarden moet voldoen om gedoopt te mogen worden, zo moet u voor een bepaalde periode naar de kerk gaan en aan bijbelstudie doen, u wist echter niet hoe lang. Op de vraag wanneer u concreet in aanmerking zou komen om gedoopt te worden moest u het antwoord schuldig blijven. U had hier verder nog niet naar geïnformeerd en had geen verklaring voor uw nalaten hieromtrent (NPO p. 20). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Verzoeker kan aan deze conclusie hoegenaamd geen afbreuk doen met zijn verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, uitgaande van een pastoor van de Iraanse Kerk te Brussel. Deze stukken vertonen namelijk een kennelijk gesolliciteerd karakter, werden klaarblijkelijk en uitdrukkelijk opgesteld ten behoeve van verzoeker en werden duidelijk opgesteld op diens vraag en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van zijn procedure internationale bescherming en de onderhavige beroepsprocedure. Daarbij gaan zij bovendien uit van een kerk- en geloofsgenoot van verzoeker, die het zichzelf kennelijk tot taak heeft aangemeten om verzoeker bij te staan in diens betrachtingen. Aan dergelijke attesten kan hoogstens een ondersteunende werking worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardige en overtuigende bekering en een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent deze elementen te herstellen, vormen zij geen indicatie of bewijs voor de ernst en de oprechtheid van het religieuze engagement van de betrokkene en sluiten zij niet uit dat diens engagement en gedragingen in België en ten overstaan van de opstellers van zulke attesten zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen. Als dusdanig kunnen de neergelegde stukken inzake verzoekers religieuze activiteiten in België aldus geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

De overige, door verzoeker neerlegde stukken, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing niet aanvecht of betwist en dat hij deze beslissing geheel ongemoeid laat waar terecht gemotiveerd wordt:

“Wat betreft uw arrestatie op 16-jarige leeftijd omwille van uw aanwezigheid op een feestje, dient vastgesteld dat dit plaatsvond in 1982, waardoor het geenszins uw actuele vluchtaanleiding is. U bleef immers tot 2019 in Iran (NPO p. 14). Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hierdoor nog problemen heeft gekend (NPO p. 8). Aldus volstaan deze feiten van bijna 40 jaar geleden niet om te gewagen van een actueel risico op vervolging of ernstige schade.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger aangehaalde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Gezien verzoeker zich voor wat de aangevoerde schending van de artikelen 5 en 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van deze artikelen, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, tot slot ook niet dienstig aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT